

naar jeg paaftaaer, at ret mange og vistnok de allerfleste tænkende Børgere føle dybt Bekymring med Hensyn til den Skæbne, der synes at true vor Frihed, vor Nationalitet og vor Selvstændighed ifølge de Begivenheder og Forhold, under hvilke vi befinde os, og som væsentligt have deres Udspring og Rødder i vor endnu uordnede Forfatningstilstand og den Isolation, hvori vi synes i Europa mere og mere at være komne. Jeg skal imidlertid slet ikke fortabe mig deri, allermindst i dette Dødblik, hvor det kun er mig om at gjøre at henlede saavel Thingets ærede Medlemmers som Regjeringens Opmærksomhed paa, om og hvorvidt der fra vor Side ikke maatte være at give et Bidrag, idetmindste til at fæste det Lys paa Stillingen og Forholdene, der neppe bør undværes i nogen Stat og allermindst i en fri Stat. Jeg mener, at det til enhver Tid maa være af største Vigtighed, at Folket bevarer den rette Agtelse, den rette Tillid og den rette Fortrøstning til sin Repræsentation, og at Regjeringen netop i vanskelige Tider maa være dobbelt opfordret til at ynde denne Agtelse, denne Tillid og denne Fortrøstning bevaret og udviklet, ja, jeg kan endogsaa tænke mig, eller, rettere sagt, jeg kan ikke tænke mig Andet, end at Regjeringen ret inderligt maatte ynde, dersom dens Politik i Sandhed staaer, som jeg haaber og ynder, i Samklang med det danske Folk, at vinde den Tilstemning og derved den Styrke, som den i vor Tid i saa høi Grad faaer netop ved en anerkjendt, en virkelig Folkerepræsentations Tilslutning. Men jeg vil henstille, hvilken Undskyldning have vi, hverledes vil man i Kongeriget og udenfor Kongeriget, selv i Europa — jeg vil bruge dette Udtryk — kunne forstaae, forklare sig, undskyde, dersom en af de frieste og sandeste Repræsentationer for et Folk, som den danske, taftet være vore Forhold, dog i Sandhed er, under Forhold som vore var samlet og ikke havde eet Ord for den Situation, hvori vi befinde os, og som, om vi end længe nok ville sige, at det nærmest vedkommer Monarkiet, dog i Sandhed ikke mindst vedkommer Kongeriget, som allerede eengang har maattet bære Monarkiet, og som desværre maastee meget snart kan komme

til at maatte bære det igjen. Jeg har yndet at udtale disse faa Ord, for at komme til at fremsføre den Henstilling til Ministeriet, om det ikke ved moden Overveelse maatte finde sig opfordret og, jeg vil sige, forpligtet til ved en paafølgende Behandling af denne Sag at give os en saadan Fremstilling af vort Lands politiske Stilling, der i Sandhed hører hjemme ved Afgjørelsen af de Spørgsmaal, der her foreligge os med Hensyn til Bevillingerne; og dersom Ministeriet ikke maatte findes villigt dertil, da vil jeg henstille til de ærede Medlemmers Overveelse, om og hvad de i denne Retning maatte finde, der kunde gjøres fra vor Side. Jeg gjentager det, jeg tror, at jo vanskeligere en god Sag og navnlig den gode Sag er, som bør være det danske Folks i dette Dødblik, desmere trænger den til en aaben Fremstilling og til umiskjendelig Tilslutning fra Folkets Side, dersom den skal kunne gaae sejrrig igjennem, dersom Ulykke og Undergang skal kunne undgaaes. Altsaa: jeg tillader mig at henstille til Regjeringens og til Thingets Medlemmers Overveelse, om den Stilling, hvori vort Land befinder sig, ikke maae opfordre og forpligte os til at forstaae os selv og vore Medborgere de Oplysninger, det Lys med Hensyn til den, som af Regjeringen bør kunne gives, og denne eventuelt den Understøttelse, som en virkelig Repræsentation af Folket kan give en virkelig Folkesag.

Da Ingen hderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling

vedtoges eenstemmigt med 37 Stemmer.

Rettelser.

Sp. 931, Lin. 14—15 f. o.: „en Grændse“ læs: „iffr nogen“